

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

LISTOPAD 2012

č. 9

ŽIVOTNÍ MOUDROST

Nastávající podzimní čas přinesl letos také politickou událost – volby. Dopadly, jak dopadly, avšak opět jsme byli svědky netaktností, slibů, vyhrožování, snah ovlivnit a zalíbit se. Politika je sice věc veřejná. Ale není sama. My, křesťané, musíme vědět, že i víra je věc veřejná a nemůže se zavírat do soukromí životů a kostelů. A ona nám říká, že nemáme usilovat o výhody časné, ale o odměnu věčnou.

Pomíjivost všeho pozemského připomíná nastávající „dušičkový“ čas. Co si z toho světa jednou odneseme, nám ukazují naši zemřelí, za které prosíme ve svých modlitbách. Má to být poklad dobrých skutků, které jsme vykonali ve službě Bohu a našich bližních.

K dobrému životu ale nestačí mít, jak se to dnes předkládá, peníze, postavení, moc. Je třeba usilovat o životní moudrost. Ta dává člověku šanci, aby se mu majetek nestal pánem, ale sluhou. Aby moc nezneužíval k panování, ale využíval ke službě. Aby bohatl tím, co rozdává.

Moudrým se člověk nenarodí. Moudrost není ani to čemu říkáme životní zku-

šenost. Zkušenosti mohou být i falešné, mylné. Pravá moudrost není ani vzdělání, učinnost. Bylo a je mnoho vzdělaných, kteří jsou daleko větší darebáci, než lidé bez vzdělání.

Kde hledat pravou moudrost, nám říká naše víra. Je to ve škole Kristově, v následování evangelia. A král Šalomoun nás učí, že je třeba o ni prosit v modlitbě. On ji dostal, a proto ji můžeme obdržet i my. Předkládejme Pánu Bohu v modlitbách své životní otázky, ptejme se Boha na radu a věřme, že Bůh nám vnukne správné odpovědi, dá nám potřebnou životní moudrost.

Ne svět, ale Bůh poskytuje světlo ke správnému rozlišování chvilkových mali-

cherností od věcí trvalých. K rozeznávání velkých hodnot od velkých slov. K nalezení „pokladů“ na smetišti světa.

Prosme o životní moudrost, abychom všeho užívali správně, abychom uměli

všechny hodnoty života vážit pod zorným úhlem věčnosti. Neboť jen toto je důležité pro naši budoucnost!

Josef Hudec, O.Cr., probošt

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

Sedm darů Ducha svatého

Ctnosti a dary

Člověk a Duch spolupracují tak, že každá činnost věřícího je božsko-lidská. K tomu však dochází v různých stupních a nejrůznějším způsobem. V některých chvílích se projevuje více lidské úsilí, za jiných okolností více cítíme božskou pomoc, jak nezasloužený dar.

Tato skutečnost vedla scholastické teology k rozlišování mezi „ctnostmi“ a „dary“. Lze to vysvětlit prostým příkladem. Pod vedením nějakého učitele se mohou všichni naučit malovat. Avšak ne všichni vytvoří umělecké dílo; k tomu je zapotřebí talentu, „daru“. Duch svatý je rádce, který učí všechny žít podle požadavků evangelia, cvičit se ve ctnostech. Některým však udělí při tomto cvičení zvláštní dar, a to se projevuje na jejich chování. Stejným způsobem, jakým lze zaznamenat vlohy k malování, je vidět u světců zvláštní dar ke zbožnosti, někdy už v mladistvém věku. Když čteme, že svatý Alois Gonzaga udělal v sedmi letech slib čistoty před obrazem P. Marie, obdivujeme tento „dar“ Ducha svatého.

Je-li už přirozených vloh velký počet, tím rozmanitější jsou nadpřirozené dary zbožnosti. Text z proroka Izaiáše vedl však církevní Otce a po nich duchovní autory k tomu, že vypočítávají zvláště „sedm darů Ducha“. Podle překladu řecké bible a latinské Vulgaty, zní tento text: „I vzejde proutek z pařezu jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce (to je z Davidova rodu vzejde budoucí Mesiáš); na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti (1) a rozumnosti (2), duch rady (3) a síly (4), duch poznání (5) a zbožnosti (6), Duch ho naplní bázní Hospodinovou (7)“ (srv. *Iz 11,1-3*).

Autoři se cítili svobodní vysvětlovat tyto výrazy podle svých měřítek. Tak i my můžeme vysvětlovat jejich význam podle mluvy, která je bližší naší mentalitě. Kdo z nich chce vytvořit logický systém, upadá do vyumělkovaných úvah.

*Z knihy T. Špidlíka:
Znáš Ducha svatého?*

Pokora se nedá koupit. K pokoře se musí dorůst. (V. Cikrle)

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

MARKÉTA (Margareta, Marina) z Antiochie – mučednice

V kostele sv. Kříže na levé straně před kazatelnou je kaple sv. Barbory. Na pravé straně obrazu sv. Barbory je socha sv. Markéty.

Sv. Markéta se narodila ve 3. století v Antiochii, Sýrie a zemřela r. 305 v Antiochii

Markéta - Margareta, která je u Řeků nazývána Marina, patří ke 14 pomocníkům v nouzi a je vedle Barbory a Kateřiny jednou ze tří Virgines Capiales (svaté Tři panny). Místem jejího uctívání je dnes Monte Fiascone v italské provincii Viterbo, malebné městečko vysoko nad Bolsenským jezerem. Dóm uprostřed místa je zasvěcen mučednici: sv. Margareta. V osmiúhelníkové stavbě, kterou plánoval Michel Sanmicheli, s daleko viditelnou kopulí, jsou uctívány ostatky mučednice z Antiochie.

Margareta přišla na svět podle legendy ve druhé polovině 3. století jako dcera pohanského manželského páru v Antiochii. Kojná, přesvědčená křesťanka, vychovávala dívku od narození v křesťanské víře. Když zpozoroval otec po letech odklon své dcery od modlářství, udal Margaretu u místodržícího Olybria. Tomu učarovala krása mladé dívky, takže se nejen pokoušel odvrátit ji od křesťanství, ale chtěl ji i učinit svou ženou.

Margareta, která věděla, do jakého nebezpečí se dostává při odmítnutí Olybriových návrhů, prohlásila odvážně místodržícímu, že zasvětila svůj život svému nebeskému ženichu Ježíši Kristu. Řekla: „Smíš snad žádat, abych se vzdala nebe a zvolila místo toho prach země?“ Pokořený Olybrius dal pak Margaretu pálit pochodněmi, pověsit za vlasy a bičovat.

Legenda, která přikrášluje silně Margaretin životopis, vypravuje, že se zjevil zajatkyni v žaláři v noci drak a chtěl ji spolknout. Když udělala Margareta znamení kříže, příšera zmizela. Také prý se zahojily těžké rány křesťanky zázračným způsobem hned den po mučení. Když se šířil v lidu pro tyto zázraky stále větší neklid a četní pohané se dali pokřtít, neznal už hněv místodržícího mezí. Olybrius nařídil stětí mladé křesťanky, které bylo

provedeno nakonec na veřejném náměstí města. Bylo to r. 305.

Úcta a tradice: ve středověku byl Markétin - Margaretin den pro sedláky důležitý pro předpověď počasí. Když bylo počasí předtím dobré, začínaly v ten den žně; 20. července se také platilo selské nájemné.

Znázorňování: Markéta - Margareta z Antiochie byla znázorňována různým způsobem. Zvláště často ji vidíme s drakem (podle legendy).

Je patronka sedláků; panen, kojných, dívek, rodiček, manželek; při těžkém porodu; proti neplodnosti; při nemocech ob-

ličeje a při ranách; plodnosti; pomocnice v nouzi

*Zpracováno podle knihy
Saucher-Scundler: Rok se svatými*

CHARITA

Pozvánka na výstavu – Ateliér Samuel 2012

Jihomoravské muzeum ve Znojmě a Ateliér Samuel vás srdečně zvou na výstavu výtvarných prací v **Mázhausu Domu umění Jihomoravského muzea, Masarykovo nám. 11, Znojmo**. Výstava potrvá **od 6. do 28. listopadu 2012 a otevřena je pondělí až neděle od 9 do 17h**. Přijďte se podívat.

Pozvánka na výstavu

Srdečně vás zveme na výstavu k příležitosti Mezinárodního dne proti násilí na ženách, který si každoročně připomínáme 25. listopadu. Výstavu pořádá OCH Znojmo - služba Tereza - pomoc obětem domácího násilí v rámci projektu "Vaše šance" financovaného z Evropského sociálního fondu prostřednictvím OP LZZ a státního rozpočtu České republiky a bude probíhat **od 19. 11. do 30. 11. 2012 ve vestibulu Městského úřadu Znojmo** na Obrokové ulici. Přijďte se podívat.

Pozvánka na 9. Charitní ples

Oblastní charita Znojmo vás srdečně zve na **9. Charitní ples**, který se uskuteční **24. listopadu 2012 od 20:00 hod. v prostorách hotelu Dukla, Holandská 30, Znojmo**. Můžete se těšit na bohatou

tombolu s cenami od firmy TESCOOMA, losování o ceny z TESCOMY. Předána bude cena Sponzor roku 2012. K tanci a poslechu zahraje skupina Habakuk.

Předprodej vstupenek od 5. listopadu 2012 v kanceláři Oblastní charity Znojmo, Dolní Česká 1, 2. patro, 7:00 - 15:30 hod.

Cena vstupenky: 270,- Kč v předprodeji, 290,- Kč na místě, v ceně vstupenky je i občerstvení formou rautu; informace na tel. 515 220 768, www.znojmo.charita.cz

*Veronika Miholová
Oblastní charita Znojmo*

Hledají se Tříkráloví koledníci!!

Pomalou, ale jistě se blíží 13. ročník **Tříkrálové sbírky**. Všichni kdo mají zájem se jako koledníci aktivně podílet na organizaci sbírky, kontaktujte, prosím, koordinátora pro

Znojmo **Mgr. Ludvíka Miholu**, tel. **736 529 392, 515 220 768**.

e-mail:

dobrovolnici.znojmo@charita.cz

*Mgr. Ludvík Mihola
koordinátor Tříkrálové sbírky*

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

Přelud mladosti když už staří nemají co říci

Bylo to v jedné malé italské horské vísce. Cestou na faru jsem v úzké uličce potkal dvě stařenky. Seděly, opřené o stěnu domu, na rozvrzané dřevěné lavičce a mhouřily oči v pozdním odpoledním sluníčku. Sotva jsem k nim došel, úplně pookřály. Chtěly vědět, odkud jsem, co mě do té vesnice přivedlo - a ještě tisíc podobných věcí. Povídali jsme a žertovali. Tu mě jedna s lišáckým úsměvem vyvádla: „Jenom hádejte, kolik má tady naše Alžběta let?“ Inu, těžko říct. Alžbětě mohlo být mezi sedmdesáti a devadesáti roky. Pokýval jsem hlavou a tip nul jsem si: „Tak pětasedmdesát?“ Žena mávla rukou: „Ale kdepak!“ řekla. „Dvaadevadesát!“ A Alžběta pozdvihla ukazováček a dodala: „A dva měsíce.“ Zasmáli jsme se. Vyjádřil jsem Alžbětě své uznání a slíbil jí, že zase přijdu, až bude slavit stovku.

Mám tyto milé staré lidi rád. Člověk cítí, že mají jasno. Udělali v životě, co bylo v jejich silách. Určitě si prožili leccos, co je stálo spoustu sil. Zakusili mnohé trápení a zklamání. Ale nyní už přenechali odpovědnost za rodinu mladším. Už do života nezasahují a užívají si drobných

radostí, tepla posledních slunečních paprsků, bezstarostného povídání se sousedkou. Jsou skromní. Stali se nenáročnými, a snad právě proto vyzařují tolik životní radosti.

A pravděpodobně dokonce zmoudřeli. Kolik bychom se toho mohli od starých lidí naučit, kdybychom jim jen byli ochotni naslouchat! Kdybychom jim věřili, že toho vědí spoustu o životě a mají nám co říci. Jenže není nic smutnějšího než přelud mladosti. Což bychom měli brát staré lidi vážně jedině tehdy, kdyby se spolu s námi vrhali do každé ztřeštěnosti, kdyby s námi hýřili a zkušenosti, které načerpali během svého dlouhého života, hodili za hlavu? Nesmíme staré lidi umlčovat. Já bych rozhodně chtěl slyšet jejich hlas. Chtěl bych se spolu s nimi radovat ze života. Chtěl bych se poučit z jejich moudrosti. Vzpomínáte si na čtvrté přikázání? Zní: „Cti otce svého i matku svou, abys dlouho žil a dobře ti bylo na zemi.“ Proč by měl vlastně člověk prožít dlouhý pozemský život, když už ve stáří stejně nemá co říci?

Z knihy N. Wolf: „Prokletý mobil“

JUBILEJNÍ ROK 2013 – Sv. Cyrila a Metoděje

CYRILOMETODĚJSKÁ VÍRA

Nedílnou součástí života slovanských apoštolů sv. Cyrila a Metoděje, bohatého na skutky lásky a veliké oběti, byla hlu-

boká víra. V ní oba vyrostli, víra byla základním kamenem jejich výchovy a život

z víry motivem rozvoje jejich křesťanských ctností a přirozeného nadání.

Sv. Pavel píše v listě Židům, že víra nám dává pevné přesvědčení o věcech, které nevidíme - tedy i o skutečnosti neviditelného Boha, o jeho tajemství. Ale život z víry nebyl v době sv. Cyrila a Metoděje o nic lehčí než dnes.

V našem náboženském životě byla a je hlášána z kazatelen cyrilometodějská víra. Má smysl hovořit o zvláštní cyrilometodějské víře? Svatí Cyril a Metoděj jsou našimi duchovními otci a my jsme dědici jejich odkazu. Cyrilometodějská víra je vírou následovníků Kristových apoštolů, kteří byli poslání, aby získali slovanské národy pro Kristovu Pravdu.

Duchovní kořeny Evropy vycházely a dosud vycházejí z Kristovy nauky hlášené Petrem a Pavlem, Benediktem, Cyrilem a Metodějem, kteří tuto Pravdu hlásali ce-
lou.

Cyryl a Metoděj brali vážně Kristova slova: „Kdo slyší vás, slyší mne, a kdo odmítá vás, odmítá mne; kdo odmítá mne, odmítá toho, který mě poslal.“ (Lk. 10, 16). Když byli obžalováni žárlivými německými biskupy u papeže, že hlásali falešné učení, odebrali se ihned do Říma, aby se obhájili. Z toho vidíme, že jim nesmírně záleželo na hlásání autentické pravdy. Papež potvrdil pravověrnost jejich učení.

Misie Božího Slova a bohoslužby ve slovanském jazyku byla darem ducha svatého slovanským národům. Cyrilometodějská víra je uložena hluboko ve vědomí slovanským národů a poskytuje jim velkou naději v životních těžkostech a pomáhá nám nacházet cestu uprostřed množství protikladů současného světa.

Bernard F. Palka

(Převzato z časopisu SIARD č 7-8/96)

ROK VÍRY

Od 11. října 2012 do slavnosti Krista Krále příštího roku, do 24. listopadu 2013 slaví katolická církev „Rok víry“. Po Roce sv. Pavla (2008/2009) a Roce kněží (2009/2010) se jedná o třetí iniciativu tohoto druhu v pontifikátu papeže Benedikta XVI. Rok víry, který papež vyhlásil vloni svým listem Porta fidei, zahájil slavnostní mší svatou 11. října na Svatopetrském náměstí.

Úvahu karmelitána P. Vojtěcha Kodeta o tom, co konkrétního následující rok přináší a co od nás očekává, najdeme na

<http://www.vojtechkodet.cz/temata/cirkev-a-svet/rok-viry-a-my.html>

Co je to víra?

Bylo už podáno tolik definic víry, že by bylo lepší jednou provždy ji prohlásit za nedefinovatelnou.

Pro jedny je to přitakání Božímu slovu, ale pak je ovšem třeba, aby Bůh existoval a mluvil, což znamená mít za předem jisté to, co chceme dokázat.

Pro jiné je to milost, takže je zbytečné ji hledat, nemáme-li ji. Většina moderních myslitelů vidí ve víře akt ducha, který bere na vědomí své meze a všechno

ostatní přenechává tajemné vyšší moci, která prý řídí svět i jeho vlastní existenci. Znátku podobného zřeknutí se vlády rozumu najdeme i v lidovém rčení: „Aby člověk tomuhle uvěřil, to už musí opravdu mít víru“, což znamená, že někdy musíme umlčet rozum, abychom mohli věřit.

Pro jiné zase víra navazuje vztah mezi Bohem a lidskou bytostí, obvykle prostřednictvím Písma nebo nějaké církve; ovšem vztah nebo dialog vyžaduje dva účastníky, a tak se znovu dostáváme zpátky k první námitce.

Pro Bernanose nebyla víra ničím jiným než „dvaceti čtyřmi hodinami naplněnými pochybnostmi, kromě jediné minuty naděje“. Podle jeho překrásné formulace by se víra rovnala pochybování, nad kterým jen tu a tam nabude vrchu jakýsi iracionální cit. Není tedy možné víru definovat ani vysvětlit.

Nicméně Bůh je láska, a proto musíme vysvětlení víry hledat v lásce.

Víra nespočívá jednoduše v tom, že věříme v existenci Boha. Kristovi současníci v tomto ohledu měli jenom málo pochybností, a přece vidíme, že na nich Kristus vyžaduje víc. Často jim vytýká nedostatek víry, a k tomu by mezi Židy neměl žádný důvod, kdyby se jednalo jenom o uznání Boží existence. Jeho výtky by byly ještě méně oprávněné, kdyby víra byla dar udělovaný jedněm a odpíraný jiným. Hluboce se rmoutí nad tím, že víra je tak vzácná nebo tak slabá, a když se projeví, žasne nad tím jako nad něčím neobvyklým, dokonce i pro něj. Tak když se například římský setník, žádající o uzdravení služebníka, odříká pocty přijmout jej

ve svém domě slovy: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu, ale řekni jenom slovo, a můj služebník bude uzdraven,“ Ježíš zvolá: „Tak velikou víru jsem v Izraeli neviděl u nikoho.“

Jiný biblický příběh nás vybízí, abychom otázku obrátili a ptali se, co víra představuje ne pro člověka, ale pro samotného Boha. Na Květnou neděli, kdy den utrpení je už blízko, sestupuje Kristus z Olivové hory do Jeruzaléma po koberci z palmových ratolestí a rozprostřených pláštů. Ví, že zemře, a ví, jakou smrtí. Ví také, že jednou nastane jeho slavný příchod a že jeho vláda nebude mít konce. A přesto vlna jásotu, která jeho cestu doprovází, v jeho mysli budí jenom děsivá proctví o zkáze Jeruzaléma a myšlenku, kterou jako by vyslovoval jenom sám pro sebe: „Nalezne Syn člověka víru na zemi, až přijde?“ Tato zádumčivá slova, znějící jakousi nanejvýš výmluvnou úzkostí, je třeba postavit vedle poslední otázky, se kterou se v evangeliu obrací na apoštola: „Petře, miluješ mě?“ Pro Krista, tedy pro Boha, nic jiného nemá význam a na tuto nejnadřazenější otázku odpovídá víra. Právě víru přišel Kristus v nás hledat, probouzet a shromažďovat a obává se právě toho, že se tato víra před jeho příštím příchodem ztratí. Víra, to je výraz vzájemného magnetického působení mezi Bohem, který ustupuje do pozadí, a tím povznáší naše bytí nad ně samé, a ušlechtilou schopností lidského srdce uvěřit v lásku navzdory všemu, co jí protičeří, schopností, která neodolatelně přitahuje Boží lásku.

*Z knihy A. Frossard:
Ptali jste se na Boha*

Gram dobrého příkladu váží více než cent dobrých slov.

František Sal.

INFORMACE – bude vás zajímat

VÁŽENÍ A MILÍ FARNÍCI,

přicházíme s nabídkou a pozváním do řad společenství Mariiny legie, která působí ve Znojmě přes dvacet let. Na naší společné cestě cítíme, že jsme nástrojem pod Mariiným vedením a společnou modlitbou růžence a Magnificat se vše jedinečně naplňuje nejen u nás, ale v celé církvi.

Cítíme, že by naše společenství potřebovalo doplnit a také omladit. Proto naše výzva a pozvání k Panně Marii, do společenství, které naplňuje modlitba svatého růžence a pomoc bližním.

Bude jen na Vás, zda přijmete naše pozvání a přijdete na schůzku legionářů, která se koná každé pondělí od 16:00 hodin na faře Nalezení svatého Kříže, Dolní Česká 4, Znojmo.

Pane, dej nám všem, kteří slyšíme Tvé pozvání pod prapor Panny Marie víru ve Tvé milosrdenství a velkou lásku pro službu Tobě a bližním. Veď naše kroky cestou pokoje do království Tvé lásky a slávy.

Jste všichni srdečně zváni do řad legionářů Panny Marie, Pomocnice křesťanů!

+++

Společenství Mariiny legie zve zájemce, členy živého růžence a příznivce Legie na děkovnou mši svatou, která bude sloužena **5. 11. 2012 v 18:00 hod.** v kostele svatého Kříže ve Znojmě. Zahájíme modlitbou posvátného růžence v **17:25 hod.** Po mši svaté bude krátká informace pro zájemce.

J. Lahodný

POZVÁNKA

Sdružení bývalých politických vězňů ČR 1948 - 1989 a veteráni protikomunistického odboje v letech 1948 - 1989

zvou na tradiční pietní vzpomínku na oběti komunistické zvěle, která se uskuteční dne **17. listopadu 2012** u památníku obětem komunismu ve Znojmě – Louce před kostelem sv. Václava a Nanebevzetí Panny Marie. Vzpomínka bude zahájena mší sv. v 10 h ve zmíněném kostele.

VÝSTAVA BETLÉMŮ

V kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava v Louce se pořádá ve dnech 2. 12. 2012 až 13. 1. 2013 výstava betlémů a vánočních pohlednic. Výstava bude zahájena v sobotu 1. 12. v 17h 1. adventním koncertem v podání souboru Capella Regia Praha pod vedením Roberta Huga.

Výstava je otevřena vždy v sobotu 14-17h; neděle a svátky 9.30-11.30h a 14-17 h; 27. - 28. 12. 14-16 h; 24. a 31. 12. 14-16 h. V pondělí až pátek je výstava přístupná jen po předchozí dohodě s p. Valenou na tel: 732 838 875.. Během výstavy bude možno zakoupit vánoční pohlednice, betlémy, kalendáře, puzzle a CD. Více na <http://www.farnostlouka.cz>.

KDO ZPÍVÁ, DVAKRÁT SE MODLÍ!

Dne 30. 11. 2012 v kostele sv. Michala ve Znojmě od 19.00 hodin se budeme společně modlit a zpívat zpěvy z Tai-ze. Vítání jsou všichni ke zpěvu, modlitbě a ztišení.

Zve Eliška Ochmanová

60 LET OD ZBOURÁNÍ KAPLE PANNY MARIE POMOCNÉ VE ZNOJMĚ

V červnu tohoto roku uplynulo rovných 60 let od zbourání jedné z nejnavštěvovanějších katolických památek ve Znojmě – kaple Panny Marie Pomocné na Mariánském náměstí. Zároveň je to letos 190 let, co byla postavena. Řady pamětníků ještě našťastí nejsou natolik prořídle, aby tato rozměry sice nevelká, leč duchovně významná znojmská stavba vymizela z lidských srdcí a myslí. V Životě farností Znojma jsme si ji díky Dr. Karlu Filovi již několikrát připomenuli (10/1991, 1/1992, 6/2002). Jistě nebude na škodu učinit tak opět.

Kaple stávala v místech, kde se z křižovatkového okruhu okolo pomníku Rudoarmějce odpojuje vozovka do Alšovy ulice, poblíž parkovacích stání před reprezentativní budovou Mariánského dvora (*Marienhof*) (č. 6). Ještě před třemi sty lety však bylo toto místo bezvýznamné, žádné náměstí neexistovalo, vedla tu dy pouze stará prašná vozová cesta, jež vybíhala z Prostřední (později Císařské) brány Znojma (dnes ústí Kovářské ul. do Komenského nám.) a směřovala k Suchohrdlům a dále na Krumlov. Teprve když se za vlády císaře Karla VI., otce Marie Terezie, ve 20. letech 18. století začala kolem Znojma budovat široká okružní silnice pro formanské vozy, vzniklo v místech dnešního náměstí významné rozcestí. Jak bývalo dříve zvykem, rozcestí záhy ozdobila drobná poklona Pánu Bohu se sochou (?) Panny Marie Pomocné. V jejím sousedství byl patrně o něco později vztyčen tzv. Kolbův kříž. Poklonu či boží muka nechal postavit znojmský pekařský mistr Weigart z vděčnosti za své uzdravení. Bližší podoba této památky je nám však neznámá.

Další desetiletí přinesly Znojmu pozvolný rozvoj, ale také válečné útrapy. Největší z nich, napoleonská bitva u Znojma v červenci 1809, prošla také místy u mariánských božích muk ve vinicích před Císařskou bránou. Bylo tu totiž zřízeno jedno z hlavních obvažišť pro raněné vojáky bránící město a naše země. Po bitvě tu byly patrně vyhloubeny i hromadné vojenské hroby.

Po napoleonských válkách koupili vinici u mariánské poklony a Kolbova kříže manželé Oldřich a Barbora Scharfnitzlovi, kteří záhy projevíli přání ohradit sakrální místo zdí s brankou a zastřešit. Znojmský magistrát zadal úkol k řešení krajskému staviteli Josefu Dämischovi. Podle jeho plánů tu pak vyrostla úhledná, slohově čistě empírová kaple o okrouhlém půdorysu (průměr 640 cm), se sloupovým portálem zdobeným nízkým trojúhelníkovým frontonem a kovanou mříží a s kupolovitou střechou završenou lucernou s patriarchálním křížem. Slavnostní vysvěcení kaple provedl 13. července 1822 znojmský děkan a přímětický farář František Kratochvíl. Dominantou nevelkého interiéru kaple se brzy stal milostný obraz Panny Marie Pomocné od znojmského malíře Antonína Ferenze (dnes v kapli Dítěte Ježíše v chrámu sv. Mikuláše), ovlivněný předlohou Panny Marie Pasovské.

Rostoucí dopravní vytižení na rozcestí okružní a suchohrdelské silnice v 2. polovině 19. století na úctě místa nic neubralo. Po přivedení železnice do Znojma (1870-1871) a vypracování velkolepého urbanistického plánu rozšíření Znojma mimo okruh hradeb a dosavadních tří předměstí se s mariánskou kaplí přirozeně počítalo i nadále. Po roce 1875 tak začaly

na projektovaném polygonálním náměstí v okolí kaple vyrůstaly první reprezentativní činžovní domy. Podle kaple bylo pojmenováno nejen náměstí (*Marienplatz*), ale i hlavní příjezdová třída od Suchohrdel a nového městského hřbitova (*Mariahilferstrasse*, dnes Rooseveltova). Výstavbě musel ustoupit pouze Kolbův kříž, který byl přemístěn na nezastavěnou pláň před silničním mostem naproti hřbitovu (dnes začátek ul. 28. října).

V letech 1914-1916 byla kaple svědkem smutných ceremoniálních rozloučení znojemských mužů, kteří narukovali do bojů první světové války. Těžko dnes odhadneme, kolik z nich a kolik členů jejich rodin se zde modlilo a prosilo Matku Boží za ochranu a šťastný návrat domů... Po vzniku Československa se kaple dočkala kompletní rekonstrukce (1923-1925), při které byla

do zdi vlevo od vchodu vsazena bronzová plaketa upomínající na všechny znojemské padlé ve světové válce. Pamětní listiny na tuto stavební akci jsou dnes uchovány v muzeu.

Dvacáté století však přineslo ještě hrůznější tragédie. Nacismus, zabrání pohraničí Německem roku 1938, vyhánění Čechů, opět válečné útrapy a pak příchod Rudé armády, osvobození ve znamení české „odplaty“, vyhnání Němců, nástup komunistů a čtyřicet let politické a náboženské nesvobody. Již v roce 1945 bylo Mariánské náměstí přejmenováno na Benešovo a začalo se uvažovat o jeho doplnění o monumentální pomník Rudé armády. Katolická kaplička na frekventovaném dopravním uzlu byla pro nový režim v poválečném Československu trnem

v oku. Byla moc vidět, a hlavně „sváděla“ mládež a studenty, kteří sem chodili pomodlit se při cestě do školy či na nádraží, z propagované marxisticko-leninské cesty ateismu. Kaple proto měla být jako „překážka v dopravě“ z náměstí odstraněna, čímž mělo město Znojmo zároveň symbolicky obdarovat IX. sjezd KSČ (1949). Protesty váženého pátera Josefa Rudoleckého příliš nepomohly. Sice bylo ještě přechodně zvažováno přemístění kaple do

Štefáníkových sadů (Dolního parku) na osu Wilsonovy ulice, s utužováním komunistické totalitní zvu-
le však tato idea zapadla. V sobotu 7. června 1952 v ranních hodinách byla kaple bezostyšně zbourána. Tehdejší gymnaziální student Jan Kovárník (dnes zasloužilý jevišovický učitel v penzi) viděl demolici na vlastní oči: „Přijíždějí nákladní automobily, přivázejí žebříky,

krumpáče, lopaty, přijíždějí komunističtí milicionáři v pracovních uniformách, na opascích zbraně, rozebírají si náradí. Vysazují bránu, vynášejí obrazy z kaple a nakládají na automobily. Ti aktivnější vylézají na střechu, shazují krytinu a pak už se začíná bourat. Jen několik odvážných kolemjdoucích se ptá, komu to vadilo, ale nechtějí se utkat s ozbrojenou mocí, proto odcházejí. ... ještě téhož dne jsou cihly nakládány na vojenské a civilní nákladní automobily a odvezeny, snad na stavbu kravína do Mašovic?“ Po kapli zbyl jen půdorys v zemi, ale i ten byl brzy předlážďen. Vítězství rudého myšlení bylo v listopadu téhož roku korunováno slavnostním odhalením pomníku „Ivana“ a přejmenováním náměstí na „Stalingradské“.

Klasicistní mariánská kaple nebyla jedinou církevní stavbou, která musela být ve Znojmě v době komunistické totality z ideologických důvodů zbourána. V 60. letech byla odstraněna kaplička sv. Anny na Mansberku (poblíž dnešního Telecomu), další kaple zmizela z Rejdiště na Vídeňské třídě; zapomenout nelze ani na zvoničku ve Starém Šaldorfě na křižovatce Vídeňské s Brněnskou ulicí.

Po Sametové revoluci v souvislosti s rehabilitací názvu Mariánského náměstí začala mezi věřícími a vedením města růst myšlenka obnovy proslulé kaple. Proběhla i sbírka finančních prostředků. Jako stavební místo bylo vyhlédnuto zelené prostranství v nezastavěném segmentu v dolní části náměstí, poblíž Domečku. Podoba

kaple vzešla z architektonické soutěže roku 2004 však velkou část znojemské veřejnosti zaskočila a vyvolala protesty. Došlo sice k položení základního kamene, požehnaného papežem Janem Pavlem II., avšak finanční náročnost realizaci moderně řešené, osm metrů vysoké kaple z betonu a skla odložila na neurčito.

Kaple je tedy dnes připomenuta pouze pamětní deskou na rohovém domě do Alšovy ulice, nicméně je na ní mylně uvedeno, že půdorys bývalé kaple je na vozovce náměstí vyznačen. V asfaltovém povrchu ale není žádné stopy.

Jiří Kacetl

Autor děkuje za laskavou pomoc Dr. Lubomíru Černoškovi.

20. VÝROČÍ ČINNOSTI SCHÓLY OD SV. MIKULÁŠE

Letos na podzim to je 20 roků od založení pěvecké schóly v kostele sv. Mikuláše ve Znojmě. Při této příležitosti jsem položil jejímu zakladateli a vedoucímu jáhnu Dr. Willi Türkovi několik otázek:

Kdy byla schóla založena a co k tomu vedlo?

Když jsme v r. 1991 nastoupili s manželkou jako varhaníci do farnosti sv. Mikuláše, byla vlivem předchozí doby náboženské nesvobody situace v oblasti hudby v kostele velmi neutěšená – nezpívaly se písně z Kancionálu, ale všelijaké možné (i nemožné) písně z různých listěčků, žalmy se zpívaly stále dokola na jediný nápěv, ordinárium bylo jen jedno, tzv. lidové, výběr písní určoval kostelník bez jakékoli vazby na liturgické zásady apod. Založení schóly, jejímž hlavním posláním

je podle církevních dokumentů „... pečovat o správné provádění liturgických zpěvů...“ mi připadlo jako nejlepší pro zahájení změn. A tak v r. 1992 vnikla schóla, která se svého poslání ujala. Čas ukázal, že schóla (obecně – nejen ta naše) je neocenitelnou pomocí při zavádění nových písní, žalmových nápěvů a ordinárií.

Jaké byly začátky?

Křehké a ne bez obtíží. V kostele v tu dobu nebylo příliš mladých lidí a dětí, kteří by uměli zpívat a navíc byli ochotni se k něčemu zavázat. Proti schóle, která se objevila v liturgickém oblečení v presbytáři a proti změnám v „kostelním repertoáru“ v prvních měsících projevovali nevoli někteří konzervativněji ladění věřící, vnitřně se vracející k oněm „starým dobrým časům“ s argumentem „že to přece nikdy

nebylo“. Velkou oporou nám však byla bezvýhradná podpora faráře P. Pavla Kopeckého a následně P. Jindřicha Bartoše. Myslím si však, že služba schóly byla a je věřícími ve většině přijímána pozitivně a s povděkem.

Za tu dobu se určitě stalo spoustu výjimečných událostí, jsou některé, které stojí za to zdůraznit?

Mimo pravidelnou službu ve farnosti zpívala schóla při biřmováních, primicích, poutích a jiných příležitostech v různých kostelích, např. každoročně na pouti v Lechovicích, v bazilice na Velehradě při zakončení pěší poutě znojemského děkanátu, v katedrále na Petrově při zakončení jubilejního roku 2000, jsem rád, že mohla schóla zpívat při mém jáhenském svěcení v katedrále v r. 2006. Musím však zdůraznit, že si nejvíce vážím pravidelné služby schóly ve farnosti při každé nedělní mši a ostatních slavnostech.

Bylo za tu dobu i období, kdy to vypadalo, že schóla skončí? Nebo nějaké jiné těžké chvíle?

Ne, nikdy.

Je schóla jen o doprovázení zpěvem při liturgii nebo se snažíte i o něco víc?

Mimo vlastní službu zpěvu a pravidelnou přípravu na ni je od samého začátku schóla i duchovním společenstvím, kde je samozřejmostí modlitba (každá zkouška končí modlitbou kompletáře, v neděli se část schóly účastní v kostele společného slavení ranních chval, většina členů (-nek) schóly je zapojena do živého růžence...). Mám za to, že schóla je i pěkným lidským prostředím, kde se společně slaví naroze-

niny, svatby, křtiny a jiné významné životní události.

Kdo schólu zná, určitě si za ty léta mohl všimnout, že se její obsazení postupem času mění. Kolik má asi stálých členů? Kolik lidí odhadem schólou prošlo? Zpívá někdo už od začátku?

Ve schóle vždy byla značná část dětí a studentů, kteří později odcházejí za dalším studiem a následně zaměstnáním mimo Znojmo. Z těch, kteří byli před deseti dvaceti lety děti, jsou dnes maminky a tátové, ale do schóly se, pokud mohou, rádi vrací. Schóla je stále otevřená novým zájemcům. Takže na Tvoji otázku nejsem schopen přesně odpovědět. Plný stav schóly, ve kterém zpívá při velkých slavnostech (Velikonoce, Vánoce, Vinobraní aj.) je kolem 30 členů.

Podle čeho vybíráte hudební doprovod k bohoslužbě? Jaké skladby jsou vám nejbližší? Není těžké zvolit adekvátní hudební doprovod, když na bohoslužby chodí lidé různých generací s odlišným hudebním vkusem?

Co se týče tematického obsahu písní a skladeb, výběr se bezvýhradně řídí základní liturgickou zásadou: ať se vše, co se zpívá, co nejvíce shoduje s liturgií (liturgickým rokem, částí mše, svátkem apod.). Tak to moudře určují liturgické předpisy. Co se týče hudební složky vždy vycházím ze zásady: vyhnout se levnému, kýčovitému, nevkusnému. Při zachování obou výše uvedených zásad provádíme jak vícehlasé sbory z oblasti staré hudby (renesance, baroko), tak hodnotné rytmické písně (tzv. kytarovky) a zpěvy a chorály z ekumenického kláštera ve francouzské vesnici Taizé. Rádi také zpíváme latinské chorální zpěvy. Znovu bych však

zmínil hlavní poslání schóly, na které v praxi kladu velký důraz – podporovat zpěv nových písní z Kancionálu, ordinárií, žalmových nápěvů a jiných liturgických zpěvů

Plánujete něco do budoucna? Máte nějaký cíl, za kterým schóla směřuje?

Hlavním cílem do budoucna je stále lépe vnitřně duchovně a hudebně vykoná-

vat svoji službu, jak to určuje Druhý vatikánský koncil v Konstituci o liturgii: „*Členové chrámového sboru vykonávají skutečnou liturgickou službu. Proto ať plní svůj úkol s upřímnou zbožností a podle řádu, jak se sluší na tak vznešenou službu a jak to právem od nich očekává Boží lid...*“ (čl. 29).

Za rozhovor děkuje Pavel Mašek.

Po biřmování s o. Jindřichem a gen. vikářem Jiřím Mikuláškem 20. 5. 2012

(foto: Oto Mašek)

MOZARTOVO REQUIEM OPĚT NA VYSOČINĚ.

Na Vysočině a v Rakousku zazní znovu ojedinělý projekt stovky mladých hudebníků.

Měsíc listopad je již tradičně věnován vzpomínkám na všechny zemřelé. Je

to ale také čas přemýšlení o svém vlastním životě, jeho smyslu, hodnotě a konečném určení. Proti dnes velmi rozšířenému modernímu mýtu o krutosti smrti, nesmyslnosti utrpení a těžkém odchodu z tohoto dočasného života stojí zpráva ra-

dosti a naděje, založená nejen na konkrétních faktech racionálního uvažování, ale také na svědectví mnohých pozůstalých, kteří doprovázení svých blízkých prožívají jako slavnost, kdy se jejich milovaní s důvěrou odevzdávají do všeobjímající Boží lásky a milosrdenství.

Toto téma se rozhodla v minulém roce uchopit a převést do hudební podoby Mozartova Requiem bezmála stovka mladých hudebníků z Třebíče, Telče, Náměště nad Oslavou a mnohých dalších míst. Výsledkem jejich důkladné a dlouhodobé přípravy byla řada koncertů v beznadějně naplněných kostelech Vysočiny. Z důvodu úspěchu loňských koncertů a především z důvodu prosb mnohých posluchačů se hudebníci rozhodli celý projekt ještě v letošním roce naposledy zopakovat.

Mozartovo REQUIEM (KV 626) a další skladby zazní např. na těchto koncertech:

- **Neděle 18. listopadu 2012, 15 hod., kostel Jména Ježíš, Telč**
- **Neděle 18. listopadu 2012, 19 hod., bazilika sv. Prokopa, Třebíč**
- **Neděle 25. listopadu 2012, 19:30 hod., St. Rochus und St. Sebastian, Wien**

JUBILEJNÍ NOVOKNĚZ

Dne 5. října 2012 byl v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně na Petrově vysvěcen čtyřtisící kněz v historii brněnské diecéze. Stal se jím **Mgr. Josef Kubeš**, který jako jáhen působil 2 roky ve Znojmě ve farnosti sv. Mikuláše. Svátost přijal z rukou Mons.ThLic. Vojtěcha Cikrleho za přítomnosti Mons. Pavla Posáda, dalších 40 kněží a asi 20 ministrantů z různých míst Josefova dosavadního působení. Četné zastoupení přítomných Znojmáků svědčí o hluboké stopě, kterou tehdy ještě jáhen Josef u nás zanechal. (O tom by

Svoje síly spojily pěvecké sbory Santini z Telče, chrámový soubor JA.S z Náměště nad Oslavou, pěvecký sbor Notissima z Katolického gymnázia v Třebíči a třebíčský pěvecký sbor Coruscante, které dohromady utvořily kompaktní šedesátičlenný smíšený pěvecký sbor. Orchestr Cordial spolu s Cordial string quartet tvoří třicet hudebníků nejen z kraje Vysočina, ale také ze vzdálenějších míst. Blok nadšených muzikantů pak uzavírají skvělí sólisté, sbormistr a dirigent.

Záštitu nad celým projektem převzalo občanská sdružení Cordial musica z Náměště nad Oslavou. Organizační, technickou a hudební pomoc poskytuje o. s. Musica animata z Třebíče. Veškeré informace o tomto projektu najdete na stránkách www.santini-telc.cz.

Vstup na všechny koncerty je dobrovolný. Hudebníci, kteří mnohé náklady hradí ze svých vlastních zdrojů, však doufají ve vyrovnaný rozpočet. To je možné pouze za přispění posluchačů a sponzorů.

Dovolte mi, abych vás tímto pozval ke sdílení úchvatné Mozartovy hudby spolu se všemi, kteří ji pro vás připravili.

Ing. Karel Tomek, dirigent

mohli zajímavěji vyprávět především ministranti.)

Atmosféru mše svaté asi nejlépe vyjadřuje výraz „láskyplná“. Obrovskou Boží milostí, kterou Josef při svěcení přijímal, byla prosycena celá katedrála. Kromě vážnosti a duchovní hloubky obřadu byla cítit velká radost všech zúčastněných. Ta vrcholila v závěru mše svaté dvěma dlouhými potlesky patřícími otci Josefovi a tak trošku i jeho rodičům.

Milý otče Josefe, přejeme a vyprošujeme Ti do další práce hojnost Božího požehnaní a dostatek síly!

znojemští farníci

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v **7 h u Mnišek dominikánek je mše svatá** s možností účasti věřících. Vstup klášterem Dolní Česká 1 do 6.55 h. V kostele u sv. Kříže ranní mše sv. v 6.45 h nebudou.
- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.
- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.
- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.
- Každé pondělí před večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.
- Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby maminek**.
- Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.
- Každé úterý v 19 h na faře u sv. Kříže **zkouška chrámového sboru**.
- Každé druhé úterý v měsíci od 16. h do 17. h v kostele sv. Kříže **adorace za ochranu nenarozeného života**, (v zimních měsících ve farní kapli)
- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.
- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.
- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.
- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.
- Každý pátek v 8 h u sv. Hippolyta na Hradišti mše sv. (ve středu v 18 h mše sv. zrušena).
- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h **mše sv. s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.
- Každou sobotu v 9 h v **pensionu na Vančurově ul.** ve společenské místnosti mše sv.
- Každou sobotu v 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723; 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 1. 11. **Slavnost Všech svatých**: u sv. Kříže navíc v 10 h mše sv. (ostatní mše sv. jako ve všední den); u sv. Jana Kř. mše sv. v 8 a v 17 h, sv. zpověď od 16 h; mše sv. v Havraníkách v 17 h a v Louce v 18 h; **modlitba na hřbitově v 16 h v Havraníkách a v Konicích. V Příměticích** mše sv. v 18 h.
- 2. 11. **Památka zemřelých**: u sv. Kříže navíc v 10 h mše sv. (ostatní mše sv. jako ve všední den); **mše sv. v 17 h v Šatově a v 18 h v Louce. V Příměticích** mše sv. v 18 h.
- 2. 11. **První pátek** – v 8 a 17 h mše sv. u sv. Jana Křtitele; adorace a sv. zpověď od 14 h.

- 2. – 8. 11. **oktáva modliteb za zemřelé** – každý den po mši sv. pobožnost v kryptě kostela sv. Jana Kř.
- 3. 11. v 11 h u sv. Kříže **zlatá svatba** manželů Holíkových.
- 3. 11. **první sobota** – v Hl. Mašůvkách začátek už v 17 h – zimní čas. Autobus v 16 h ze Znojma.
- 4. 11. ve 14 h růženec a 14.30 h mše sv. v obřadní síni na hřbitově a **pobožnost na hřbitově**; v 15. h na hřbitově na Hradišti dušičková pobožnost.
- 5. – 8. 11. v 18 h mše sv. v Příměticích ve hřbitovní kapli.
- 9. 11. v 17 h u sv. Jana Kř. **mše sv. pro děti**.
- 11. 11. **oslava sv. Martina – patrona kostela v Šatově**; Poutní mše sv. bude v 10 h. V Hnanicích, Havraníkách ani v Konicích mše sv. tuto neděli nebudou, všichni jsou zváni do Šatova.
- 17. 11. v 8 h **poutní mše sv. u sv. Alžběty**.
- 17. 11. v Louce **tradiční setkání politických vězňů** se vzpomínkou na oběti komunistické zvěle. Mši sv. v 10 h bude sloužit novoříšský opat Marian R. Kosík OPraem.
- 17. 11. v 15 h v kostele na Hradišti **žehnání svatomartinského vína**.
- 18. 11. v 15 h **měsíční modlitba v popické kapli**; pěší z Kraví hory ve 14 h
- 1. 12. **první sobota** – v Hl. Mašůvkách měsíční pouť v 17 h. Autobus v 16 h ze Znojma.
- 2. 12. **1. adventní neděle – svěcení adventních věnců**
v 16,45 h **zahájení Znojemského Adventu** na náměstí; v 17,15 h **zpívané nešpory** v kostele sv. Mikuláše.
- Od 1. prosince vždy v sobotu před adventní nedělí budou v **Louce** opět pravidelné **adventní koncerty**, zároveň také tradiční **výstava betlémů**. V době adventní pak od pondělka do soboty vždy v 6.30 h budou v louckém kostele v kapli sv. Norberta **adventní ranní mše sv. – roráty**. V sobotu v latinském jazyce. Všichni jsou zváni.
- **Možnost získat odpustky** pro zemřelé je 1. - 8. 11., případně kvůli návštěvám hřbitovů již 25.10 – 1.11.

V modlitbě máme být vytrvalí

Modlit se znamená žít v jistotě, že Bůh je mým pánem a vládcem a že počítá s mou pomocí v proměňování světa v Boží království.

...

Mnohdy je naše modlitba povrchní, upachtěná, ve spěchu. Toužíme, abychom svou denní „povinnost“ měli konečně za sebou a mohli se věnovat tomu, co nás baví. A právě tímto se ochuzujeme o to nejcennější – o setkání s milujícím Otcem. To se nakonec ukáže mnohem úžasnějším než to, kvůli čemu jsme při modlitbě spěchali.

(Z knihy V. Cíkrle: Stradivárky)

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontaktní adresa redakce Ing. Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz

Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce.

Vychází 10× ročně (mimo prázdniny). Uzávěrka je vždy 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.

Tisk Tiskárna Wega, Znojmo